

„מסביב יהום הסער, אך רא שנו לא ישח...“ רעם שיר ה־ פלמ"ח מ־12 אלך גרונות בגבעת ברנר בהפגנת־כוח

התפקיד לכנס תוך 10 ימים כינוס המונים, ללא כל מנגנון ארגוני, הוטל על גבר בעל פנים רחבות וסנטר בולט, הנושא באחד השמות הגדולים: מולא כהן. מולא, שהיה איש דגניה, עבר זה עתה למשק אלונים המפ"מי. הוא לקח את הכינוס לידי, ערך את כל ההכנות בגבעת־ברנר. בפרסום הכינוס טיפל איש אחר, שגם הוא שימש נושא לסיפורים בלתי־ספורים. ה„פוליטרוק“ (בעברית: תרבותניק לוחם) בני מהרשק.

הפרסום היה פשוט: כמה מודעות בעיתונים, כמה הזמנות אישיות, בחתימת יגאל אלון. ה„מוכירות“ פלשה לחדרו של יצחקי בבנין הועד הפועל של ההסתדרות. קיימה שם מטה בלתי־רשמי (רק שומר הבית ידע על קיומו, כיתון אליו את המבקרים תחת מעטה הקונספירציה, שהיתה — כרוב הקונספירציות של הפלמ"ח — גלויה פחות או יותר לכל איש).

האווירה לא היתה אופטימית ביותר. הימים היו מעטים מדי. יבואו? לא יבואו? כמה? שלושת אלפים, אמרו הפסימיים, חמשת אלפים, אמרו האופטימיים.

בני, כדרכו בקודש. ביום הכינוס, בשעה 15.00, היו הסידורים מושלמים. בתל־אביב הועמדו כמה אלפי איש לאוטובוסים תוך כמה דקות, בפיקודו של מפקד־פלוגה בלונדי. בגבעת־ברנר הועמדו במה, תמוגת־ענק של הזקן וגר־תמיד, מיתקנים לכתבות־אש ולמפת־מיכצ"עיים מסומנת באורות, חצים נקבעו לכוחן את התנועה, חוטים של טלפון־שדה התמשכו לאורך השבילים, במחסן פתוח גדול נעשה סידור כמעט גאוני, שאיפשר הזנת והשקאת עשרת אלפים איש תוך חצי שעה. ובין כל אלה התרוצץ בני מהרשק, כדרכו בקודש, שופע מרץ

„אלוהים היה בינינו. אלוהים עזב אותנו!“ אמר גואל לויצקי, איש משק אלונים לשעבר, שהיה חבר הפלוגה הראשונה של הפלמ"ח עם הקמתו, ב־1941. אולם למשך יום אחד חזר אלוהים, גישק את השדה של גבעת־ברנר. 12,000 איש הרגישו בנושקה. משך 7 שעות התעלו לרמה של תום־לבב וטוהר אשר לרבים היה נדמה כי אבדו לעולמים.

הם באו אל יצחק שדה. הזקן היה עמם. לא רק בקבר אשר לרגליהם, לא רק בתמונה אשר מולם, לא רק בלה־בות של גר־תמיד. רוחו של האיש, חיה ומוחשית כאילו ישב ביניהם, מחייך בעיניו הטובות, שוחחה איתם. 12,000 צעירים וצעירות הקשיבו, שאלו את עצמם, אולי זו הפעם הראשונה משך 3 שנים: „מי אני? מה אני עושה? לאן הגעתי?“

מולא נכנס לתפקיד. המיבצע התחיל ביום שצעיר בעל מצח גבוה ושערות קצרות, מסולסלות ירד מאניה בגמל חיפה. יגאל אלון חזר. משהו חזר עמו. הוא לא הספיק לחזור אל מיסת־המחת של מורהו, בשעות האחרונות צילצל לו ישראל גלילי לאנגליה, אך המחת בא לפני שיכול אטילו לארוז את הפציו. אולם משחזר, לפני שבועיים, היה מעשהו הראשון לקרוז ל־כינוס הציבור היחידי שיכול היה להנציח את הזקן מבלי לסבול אותו בשלוליות העכורות של פוליטיקניות מפ־לגתית. פלמ"ח.

פתגם לועזי אומר: „אותם שהודיעו על מותם ב־טעות, סופם להאריך ימים.“ הפלמ"ח, אותו בעל־חי שהו־דיעו על מותו פעמים כה רבות, הוכיח שעוד כוחו עמו. הכינוס נקבע. מטה הפלמ"ח, שאיננו קיים, החל פועל.

אדירה לזכר יצחק שדה ולכבודו של יגאל אלון - אולי גם להניח יסוד לתחיית הפלמ"ח ככח לוחם במדינה